

Anstalt, og jeg kan meget godt indrømme, at de kunde have Krav paa en Bonus, det er en Ting for sig, men her kan der ikke være Tale om at give dem Noget, thi her er kun Tale om Anstalten af 1871. Den Afgjørelse, som dengang fandt Sted, var endelig og maa vedblivende betragtes saaledes. Ganske paa samme Maade vil det gaa, naar vi komme til en ny Bonusuddeling efter 1885, saa kan der ikke være Tale om, at de, der høre til Anstalten for 1871—85 kunne faae Noget, det kan kun gjælde dem, der ere komne efter 1885. Der kan altsaa efter min Overbevisning ikke være Tale om i denne Henseende at gaa udenfor Lovforslaget. Jeg hører, som sagt, selv til de gamle Interessenter og kunde forsaavidt være interesseret i at faae noget Udbytte, men jeg har kun villet udtale dette for at berolige de Folk, som paa forskjellig Maade have bragt det Spørgsmaal frem, dels til mig personlig dels paa anden Maade. Dernæst skal jeg udtale, at jeg ogsaa med Hensyn til Vædringsforslaget Nr. 7 kan slutte mig til den ærede Ordfører, men jeg vil dog sige, at jeg ikke ser absolut sympatetisk paa det Forslag. Den ærede Ordfører sagde, at han troede, at vi Alle saae sympatetisk paa dette Forslag. Det kan jeg forsaavidt ogsaa gjøre, men det kommer dog an paa, hvad man forstaar derved. Saa længe de nuværende Renteforhold ere tilstede, ser jeg sympatetisk paa, at Livsforfikkingsanstalten ikke længer udlæner noget som helst Beløb af sine Midler i faste Eiendomme til en Rente af over 4 pCt.; thi det kan den fornøstigtvis ikke gjøre uden derved at udsætte sine Midler paa en Maade, som efter min Mening ikke er forsvarelig med Hensyn til det, der skal være det Første for en saadan Anstalts Bestyrelse, nemlig den fuldstændige Sikkerhed. Som Forholdene nu ere paa Pengemarkedet, er der ikke Spør af Tvivl om, at Enhver, der kan byde god Sikkerhed, kan faae Penge til 4 pCt. Hvis altsaa i dette Dieblit, og saa længe disse Pengeforhold vedvare, Anstaltens Bestyrelse vilde kræve mere af sine Penge end 4 pCt. aarlig Rente, vilde jeg anse det for høist utilbørligt. Forsaavidt ser jeg altsaa med Sympathi paa Forslaget, men ikke forsaavidt denne Paragraf jo ikke alene gjælder, saa længe Forholdene ere saaledes, men ogsaa skulde have tilbagevirkende Kraft og ogsaa eventuelt skulde faae Kraft i Fremtiden, hvor Forholdene stille sig ganske anderledes. Naar vi se tilbage, ønsker jeg ikke, at man der skal gribe ind; jeg ønsker det ikke, fordi det er min fuldstændige Overbevisning, at man kun derved vilde gjøre Skade for Livrenteanstalten og for dem, som have

Pengene, idet at Livrenteanstalten utvivlsomt for de fleste af disse Bedkommende vilde blive nødt til at opsigte Kapitalerne, anse sig ikke blot berettiget, men ogsaa forpligtet til at opsigte dem, medens den derimod nu rimeligvis for de flestes Bedkommende formener, at de kunne holde det gaaende, naar man ikke rører ved det; thi naar man ikke rører ved det, vil den heller ikke gjøre det. — Den har i sin Tid udlånt disse Penge, hvor 4½ pCt. ikke var for meget, og udlånt dem mod en Sikkerhed, den antog var bedre, end den senere har vist sig at være. Disse Folk kunne utvivlsomt, hvis det er første Klasses Sikkerhed, faae Penge til 4 pCt., og Bestyrelsen vilde kun, i Stedet for nu at holde det gaaende, indtil de Tider komme, hvor de Bedkommende selv med Fornøst kunne opsigte dem, nu ledes ind paa den Vej at opsigte dem, som ikke selv ville opsigte dem. Det anser jeg for uheldigt, jeg anser det heller ikke i Fremtiden, hvor maaste Pengekonjunkturerne ere anderledes, for heldigt; thi jeg ser ingen Grund til, at Eiendomsbesidderne særlig i den Henseende skulle stilles bedre end de, der kunne yde den samme eller ligesaa god Sikkerhed, og jeg ser heller ikke nogen Grund til, at komme ind paa at friste Livrenteanstaltens Bestyrelse til under saadanne Forhold at anvende sine Midler paa enhver anden Maade end at laane dem ud i faste Eiendomme, naar den fornøstigtvis kan faae større Udbytte. Jeg kan altsaa forsaavidt gjerne slutte mig til den ærede Ordfører, naar han udtalte, at han ser sympatetisk paa dette Forslag, naar man indskrænker det ved den Bemærkning, jeg strax gjorde. Men ellers, naar man ser paa det som almindelig Bestemmelse, der paa en vis Maade kan faae tilbagevirkende Kraft og ogsaa eventuelt under andre Forhold kan faae Betydning, under Forhold, hvor den ikke burde have Betydning, saa ser jeg ikke sympatetisk paa det, og jeg skal tillade mig i alt Fald at stemme imod det.

Endnu har jeg kun een Bemærkning at gjøre; det er med Hensyn til Forslaget, som er stillet om Honorarer under Nr. 4 og 5. Jeg skal dertil kun udtale, at jeg ser mig ikke i Stand til at bedømme, hvorvidt det ene eller det andet Honorar er rigtigt. Jeg ser mig ikke i Stand til at bedømme Omfanget af den Virksomhed, her er Tale om. Jeg tror heller ikke, at jeg i saa Henseende ser mindre klart end andre ærede Herrer af Udvalget; men jeg forudsætter, at naar der er gjort et Forslag derom fra Livrenteanstaltens Bestyrelses Side, som dog er den eneste, der i saa Henseende egentlig kan have